

ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Ποιες μανάδες κλαίουνε
καρδιά τους πονεμένην
για τα παιδιά που έχασαν
καρδιά τους πικραμένη
Ποια μάνα δεν προσεύχονταν
προσεύχεται ακόμα
για το παιδί στη ξενιτιά
σε κάποιο ξένο χώμα.

Ποια μάνα που δεν δάκρυσε
και δεν δακρύζει ακόμα
και πότισε με δάκρυ της
το' μυρωμένο χώμα.

Ποια μάνα δεν καρτέρησε
και καρτερεί ακόμα
για να γυρίσει το παιδί
στο πατρικό του χώμα.

Ποια μάνα που δεν έκλαψε
και δεν κλαίει ακόμα
για το παιδί που έχασε
μακριά σε κάποιο ξένο χώμα.

Ποια νέα που δεν δάκρυσε
δεν θα δακρύσει πάλι
για κ' ειν το νιό που έχασε
σε μια ξένη αγκάλη.

Πως να κρατήσω μια καρδιά
και πως θα της μιλήσω,
για το παιδί που' έχασε
και δεν γυρίζει πίσω.

Θ' άρθει Θεέ μου ένας καιρός
θε ν' άρθει αυτή η μέρα,
που θα γυρίσει το παιδί
κοντά της ν' άρθη πάλι,
να σταματήσει μια φορά
της μάνας του δάκρυ.

Χωριό μου

Κύριε Διευθυντά.

Αφιερώνω το παρακάτω ποίημα σε όλους
τους Κύπριους ξενιτεμένους συμπατριώ-
τες μου, καθώς και στους ξενιτεμένους
Έλληνες και το σκλαβωμένο χωριό της
Κυθρέας.

Χωριό μου στα περιθώλια σου
ποθώ να τρέξω πάλι
με τον παλμό της νιότης μου
την παιδική καρδιά,
να κάτσω να ξεκουραστώ
στην ασημένια ελιά.

Να ξαναδώ τα γνώριμα
τ' αγαπημένα μέρη,
να σκαρφαλώσω στα βουνά
π' αγνάντευα παιδί,
και τες κόρφες των πεύκων σου
που τραγουδούν στ' αγέρι
της ξενιτιάς τη θύμηση
να διώξω την πικρή.

Να ξανακούσω τραγουδά
της μάνας μου τα χείλη,
να ξαναζήσω αγάπες μου
τα γλέντια τα παλιά.

Νησί μου στ' ακρογιάλια σου
να περπατήσω πάλι
αν και η νιότη πέρασε
δεν έσβησε η καρδιά.

Ευχαριστώ για την φιλοξενία

Σάββας Νικολάου
από την Κυθρέα και
τόρα στις Η.Π.Α.